

הילה להב

שני שירים

1.

הקריאה הזו
עד שהיא כרוכה בקרסליך
אתה חרש.

הקריאה היא מותו של אלמוני
ברחוב
היא נשמעת באזני הכל
מובנת בנקל
ראשך נשקט מול הפנים
ההפוכים. אינך שומע
אלא את קולה הסמיך
של החמלה,
זו הנתונה בסד

גם השמים תולים
חרשים
אתה כרוך ברגליהם
רק לאנשים הקריאה
ומות הזר
קל להבינם

.2

הָרַע בְּמַעוֹטוֹ נוֹטָה
לָלוֹן בְּסַמָּטָאוֹת
חָמוֹשׁ, כְּלוֹמֵר
צוֹדֵק מְאֹד
מִחָר יָמוֹת יֶלֶד
אַחֲרוֹן
קְרוֹעֵ-עֵינַיִם
הָאוֹר לֹא יוֹסִיף.

יִשְׁמַעְאֵל
אַל בְּקוֹלֶךָ, רַק אֵת מְעַנְיֶיךָ
תֵּן בְּיַדִּי הַמְּכַרְחָה לְשִׁיר
תֵּן אֵת הַקּוֹל הַדָּק בְּיַדִּי
לְהַנָּקֵם בְּחִילָיו

הָרַע בְּמַעוֹטוֹ – סָרִיס
הַהִשְׁגָּחָה
אֵינָנו שֶׁר אֵלֶּא אֵת
הַמְּנוֹנֵי-עַצְמוֹ.

בְּנֶקֶל יִשְׁמַעוּדָה, כְּרוֹיֵי
אֲזַנַּיִם הֵמָּה הַהוֹלְכִים
בְּרַחוּבוֹת שְׁלֵמִים.

יֵאמְרוּ
הַקְּשִׁיבוּ: קוֹלָהּ
הַדָּק שֶׁל הַצֶּפּוֹר